

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

cessat gens Saxonum, vt est acris animo, coniurationem aduersus regem vnanimi cōspiratione inire atque firmare, accusationes blasphemiasq; inauditas ad sedem Apostolicam de illo inferre: sociosque belli sibi ex omni regno Teutonico nuncijs & literis adsciscere. Nā primò Sigesfridum Moguntina sedis metropolitanum, Adalbertum Wormatiensem, Adalberonem Herbipolensem, episcopos, Gebehardum Salsburgensem archiepiscopum, aliosque quāplures praesules, & per ipsos Papam etiam Alexandrum sibi fautores efficiunt. Quidam quoque Annonem summa sanctitatis virum Coloniensem archiepiscopum, coniurationis consciū faciunt: quorum cōspiratione rex territus, Saxonia cēssit, & in alijs regni partibus rebus institit agendis.

CAPVT V.

Annus erat post mille LXXIII. cū Anno Coloniensis & Hermannus Bambergensis pontifices, Romam missi sunt, pecunia inde regi debita colligenda gratia: qui legatione peracta, literas Alexandri Papa detulerunt, regēque vocarunt ad satisfaciendum de Simoniaca heresi, ceterisque nonnullis magna emendatione purgandis, super quibus Roma rex erat delatus. Saxones tum instant praesidia multa firmare, arces vocant, necdū enim plurimas habebat Saxonia munitiones. Insup̄ castella, quæ rex dudū erexerat, funditus illi conantur euertere: & in plerisque proficiunt: inter quæ praecipuum illud, quod Hartesburg dicitur, praesidium deiciunt: monasterium & claustrum Canonorum, quod ibi erat, multa furentes audacia, funditus evertunt: & quod dictu nefas est, innocentis paruuli filij regis, ibi tumultata ossa eruta spargunt. Interim

Hildebrandus, quem diximus, ad papatum peruenit, Gregorius VII. appellatus, nullo regis consensu accedente: quod pro illa etate nefas sunt arbitrati. Hic regem ad synodalia responsa deuocauit, nuncijs & literis vicissim missis: Sed rex armis implicitus, illis synodalibus contentionibus vacare non poterat: nam magna manu vndecunque contracta ex Sueuia, Bauaria, Bohemia, ducit in Saxones. Ad fluuium Mistrō exercitus concurrunt: & primò quidem cum starent in conspectu acies, per communes amicos res intercepta ante praelium: Cūque Saxones quieti consisterent, si tractatibus, erant inter regios qui praelij erant cupidiores quàm pacis: renūciantq; falsò regi, Saxones ad praelium parari. Rex vera putans quæ dicerentur, insit ad arma conclamari: & transito vado, in loco Nægelstede, imparatis superueniens Saxonibus, multum strauit: Diremptūque est iterum praelium interuentu Rodulphi Sueui, qui principibus Saxonum persuasit, regi cederent, omnia ex sententia eorū ventura, quod nihil mali paterentur. Episcopi Magdeburgensis & Halberstadenfis, dux Otto Bauariæ, & Magnus Saxonia, audiunt Sueuum: & ubi se regi presentant, vincula coniunguntur. Doluit Rodolphus violari fidem, utcumq; tamen factum est, nolente volente rege, laxantur Saxones: nec iterum se fidei regis permittunt. Eam interim Hermannus Bambergensis episcopus, de symonia conuictus, deponitur. Rex audiens, Ropertum surrogauit: Ea res in eam contentionem peruenit, Imperator Wormatiæ congregato concilio præsens anriteretur, vt ab vniuersis Germaniæ episcopis, prater Saxones, Hildebrandus quoque Papa absens destitueretur. Oues pastorem iudicant, contemunt, abijciunt.

unt: M
ergò int
fia D E
uitatum
nemque
scandal
obedient
caterò
bi nemo
tenus fi
pius er
Henrico
cum.

Eo
O
heim fac
maximè
ni renun
bus iam a
nisset, &
cationis d
synodo d
erat Rol
Gregorij
verbis, G
tiscem ne
libus, vt
am se cor
expulso,
tifici Gre
centium

unt: Mittunt epistolam, quam sic concludunt: Quia ergo introitus tuus tantis iniurijs est initiatus, & Ecclesia DEI tam graui tempestate per abusionem nouitatum tuarum periclitatur, & vitam conuersationemque tuam tam multiplici infamia dehonestari, scandalumque grauissimum imminere conspiciamus: obedientiam, quam tibi nullam promissimus, nec decetero vllam seruatuos renunciamus: & quia tibi nemo nostrum, vt tu publice proclamabas, hactenus fuit episcopus, tu quoque nemini nostrum amplius eris apostolicus. Faciebat animos permissa olim Henrico huius patri potestas creandorum Pontificum.

CAPVT VI.

Eodem anno circa decimumoctauum Calendas Octobris colloquium maximum apud Oppenheim factum est, vbi penè totius regni principes, sed maxime Saxonum & Alemannorum, regis subiectioni renunciabant: causam pretendentes, quod à duobus iam apostolicis vocatus ad satisfactionem non venisset, & pro hoc contemptu sententiam excommunicationis à Papa in Vrbe retulisset. Henricus curauit ex synodo Wormatie mitti nuncium ad Pontificem: Is erat Rolandus clericus Parmensis, qui in conspectum Gregorij & cardinalium perductus, Henrici regis verbis, Gregorio, nè pontificalia exerceret, aut se Pontificem nominaret, inhibere dixit: Iussitque cardinalibus, vt alium à rege Pontificem habituri, in Alemanniam se conferant. Et tamen eo nuncio cum ignominia expulso, multorum Germaniæ episcoporum literæ Pontifici Gregorio suam operam & fidei constantiam pollicentium sunt allata: Qua impulsus causa Pontifex